Пам'ятайте про Україну!

СВОБОДА SVOBODA

УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY

Редакція і Адміністрація: "Svoboda", 30 Montgomery St. Jersey City, N.J. 07302
Телефони: (201) 434-0237 (201) 434-0807
з Ню Йорку (212) 227-4125
УНСоюзу: (201) 451-2200
з Ню Йорку (212) 227-5250 (212) 227-5251

РІК LXXXV. Ч. 70 ДЖЕРЗІ СИТІ і НЮ ЙОРК, ЧЕТВЕР, 30-го БЕРЕЗНЯ 1978 ЦЕНТІВ 25 CENTS JERSEY CITY and NEW YORK, THURSDAY, MARCH 30, 1978 No. 70 VOL. LXXXV.

ПАНІ МАРІЯ ДУШНИК ОБРАНА НА ГОЛОВУ БРАТСЬКОГО КОНГРЕСУ НЮ ЙОРКУ

Ню Йорк. — Марія Душник, заступниця головного предсідника УНСоюзу і відома суспільно-громадська діячка, була обрана на голову Братського конгресу стейту Ню Йорк під час 77-их річних нарад цієї організації, які відбулися тут в середу, 22-го березня, в готелі Статлер Гілтон. Пані Душник є першою українською жінкою, яка очолила цей конгрес, що об'єднує 46 братських організацій, включно з УНСоюзом, УРСоюзом і Союзом Українців Католиків „Провидіння". Цей пост свого часу займав д-р Ярослав Падох, тодішній головний секретар УНСоюзу. Крім п-і М. Душник, в нарадах взяв участь д-р Іван Флис, заступник головного предсідника УН Союзу, а на обідову сесію прибув ще д-р Володимир Душник, редактор „Українського Квартальника".

Пані Марія Душник

Нарадами проводив уступаючий голова конгресу, Герберт Коллман, а доповіді під час поодиноких сесій виголосили: Дейвид Спрінгоб, голова Крайового братського конгресу Америки; актуарій Мелвін Голд, стейтовий сенатор Томас Бартосевіч; о. Ралф Піттерсон і о. д-р Мартін Кенеке. Доповідачі і делегати зосереджували увагу на такі питання, як роля родини в суспільстві, активність молоді у братських союзах та їх роля в громадському житті тощо.

Після закінчення нарад п. Д. Спрінгоб перевів формальне заприсяження новообраних членів екзекутиви, очоленої пані Марією Душник.

Інж. Іван Фур переобраний на голову Клівлендської Округи УНС

Парма, Огайо (с. г.) — У неділю, 19 березня 1978 р., тут в залі Осередку СУМА при УКЦеркві св. Йосафата відбулись Річні Загальні Збори Комітету Відділів УНСоюзу Округи Клівленд, у висліді яких одноголосно переобрано на голову Округи заслуженого суспільно-громадського і союзового діяча, інж. Івана Фура. Крім інж. Фура, до Управи були обрані: Михайло Кігічак — заступник голови, інж. Роман Возняк — секретар, інж. Василь Ліщинецький — касир і Богдан Дейчаківський, пані Віра Напора і панна Маруся Попович — члени Управи. До Контрольної Комісії обрано як голову Івана Поповича та мгра Ярослава Кришталовича і Володимира Стригуна як членів.

Інж. Іван Фур

Наради відкрив і на ба-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Михайло Сорока очолив нову Управу Окружного Комітету Відділів УНСоюзу в Чікаго

Чікаго (с.г.) — В суботу, 18-го березня 1978 року у вечірніх годинах тут в залі Союзового Дому при 841 Н. Вестерн евеню відбулися Річні Загальні Збори Чікагської Округи НУСоюзу, яка об'єднує 34 Відділів, що нараховують майже 7,000 членів. У зборах взяло участь понад 50 представників від місцевих і довколишніх Відділів, які обрали нову Управу на 1978 рік в складі: Михайло Сорока — голова, Гелен Олек, Петро

(Закінчення на ст. 4-ій)

Михайло Сорока

Пригадують про Міжкрайову Пластову Зустріч

Головна Пластова Булава пригадує, що в днях від 4-го до 18-го серпня 1978 в Едмонтону, в Канаді, відбудеться Міжкрайова Пластова Зустріч.

Зустріч має на меті відмітити 65-ліття Пласту, 60-ліття відновлення Української Державности та 35-ліття УПА і 1. Дивізії УНА.

Зустріч поділена на дві частини:

1. Таборування біля Едмонтону в Українському Селі. В часі першої частини запляновано: відвідини місцевостей, де жили перші українські піонери в Канаді; зустріч з українськими парляментаристами та громадянством Едмонтону; відвідини олімпійських ігрищ „Commonwealth Games"; спортові та теренові змаги і день пластової дружби.

2. Таборування у Скелястих горах Jasper National Park з відповідною програмою.

В зустрічі можуть брати участь юнацтво, старше пластунство та сеніорат. Транспорт організують Крайові Пластові Старшини через поодинокі станиці. До участи зголошуватися найпізніше до 31-го березня 1978 р. Зголошуватися треба до Підготового Комітету Зустрічі — c/o Dr. Jurij Darewych, 2074 Feldwood Road, Mississaga, Ont. L4X Canada, повідомляючи рівночасно КПСтаршини.

КАРТЕР ПРЕДСТАВИВ ПЛЯН ЩОДО ДОПОМОГИ МІСТАМ КРАЇНИ

Вашінгтон. — У понеділок, 23-го березня, президент Джіммі Картер представив довгоочікуваний плян, який має на меті допомогти містам країни успішно боротися проти поступового занепаду, зазначуючи, що федеральний уряд не може самочинно розв'язати цеї „скомплікованої і глибоко закоріненої проблеми", а треба співпраці стейтових і місцевих урядів, як теж і приватного бизнесового сектора.

У присутності посадників багатьох міст, членів федерального уряду і чільних підприємців ЗСА Президент запропонував призначити 4.4 більйона долярів на допомогу містам, щоб могли розв'язати свої фінансові проблеми та зменшити безробіття, як теж повідомив, що уряд готовий призначити додаткових 3.9 більйона долярів у формі податкових та інших пільг, щоб заохотити приватний бизнесовий сектор відігравати більшу ролю у відбудові американських міст, зокрема у створенні більше затруднень.

Пропозиції президента Картера, передані на розгляд Конгресові, включають створення Крайового Банку Розбудови, який протягом 1979-го року мав би право давати приватним підприємствам низько відсоткові позички або навіть безпроцентні дотації, щоб вони створювали затруднення в тих містах, в яких рівень безробіття дуже високий.

Згідно з пляном Білого Дому, допомога містам протягом 1979-го року в загальному виносила б 8.3 більйона долярів, а в 1980-му році на ту ціль було б призначено додаткових 2.1 більйона долярів.

Хоча багато посадників погоджуються з твердженням президента Картера, що його плян спричиниться до „частинного відродження міст", бо дасть стейтовим і міським урядам додаткові фонди, як теж заохотить підприємства залишатися у великих містах і приймати на працю більше робітників, то інші нарікають, що запропонована сума замала, вказуючи, що Крайова Конференція Посадників заклікала Білий Дім призначити 11 більйонів долярів, замість 8,3 більйона на 1979-тий рік.

Копальні вугілля після 112-денного страйку знову чинні

Вашінгтон. — Після того, як минулої п'ятниці, 24-го березня, рядове членство робітничої спілки Об'єднані Вуглекопи, яка нараховує біля 160,000 членів, шляхом голосування схвалило новий 3-річний робітничий контракт, що його наступного дня формально підписали провідники профспілки і власників копалень, у понеділок, 27-го березня, почали наново діяти майже всі копальні вугілля країни. Таким чином, закінчився найдовший страйк американських вуглекопів, який розпочався 6-го грудня минулого року, тобто тривав 112 днів.

Хоча у понеділок почала функціонувати більшість копалень, то деякі ще далі були закриті, бо страйк кількананадцятьох тисяч робітників, які працюють при конструкції цих копалень, ще не закінчився. Щойно увечері в понеділок дійшло до порозуміння між працедавцями і представниками цих робітників щодо нового контракту, але голосування над ним вуглекопами-будівничими ще не відбулося.

Уряд президента Джіммі Картера, речники власників копалень і представники профспілки висловили вдоволення з факту, що довгий страйк вуглекопів закінчився. Продукція в копальнях повинна повернутися до попереднього рівня за кілька днів, і тому не передбачають поважних негативних наслідків на економіку ЗСА.

Американські законодавці зустрілись з членами Верховної Ради СССР

Москва. — У понеділок, 27-го березня, 18 членів Комісії Палати Репрезентантів для військових справ прибули до Совєтського Союзу і того самого дня відбули зустріч з членами Верховної Ради СССР, тобто номінального совєтського „парляменту", який засідає тільки кілька днів в році.

Конгресмени прибули до Москви на запрошення Верховної Ради, а по дорозі вступили до Женеви, Швайцарія, де взяли участь у міжнародній конференції щодо загального роззброєння. Це перший раз, що члени цієї Комісії Палати Репрезентантів відвідують Совєтський Союз.

Після першого дня їхнього перебування в Москві конгресмени заявили закордонним кореспондентам, що члени Верховної Ради найбільшу увагу присвячували питанню американської невтронної бомби, називаючи її „варварською зброєю". Американські законодавці натомість вказували, що Совєтський Союз має зброю, яка набагато більш деструктивна від невтронної бомби, що діяла б на дуже обмеженій площі та радіоактивні промені якої зникали б протягом кільканадцятьох годин, як теж вона не нищила б будинків та інших нерухомостей. Один конгресмен сказав кореспондентам, що Совєтський Союз має атомові ракети типу СС-20, які 20,000 разів більш деструктивні від невтронної бомби.

Перед прибуттям до Москви речник цієї групи американських законодавців заявив, що вони плянують обговорювати зі совєтськими вatажками та „парляментаристами" ряд міжнародних справ, зокрема питання роззброєння, але також такі справи, як втручання Совєтського Союзу у справи країн Африки, наприклад, присутність совєтських і кубинських вояків в Етіопії та Анголі.

Темпл університет реєструє на курс

Філядельфія. — Славістичний Департамент на великому стейтовому Темпл університеті вже тепер реєструє на новозаведений курс української літератури. Цей курс на 3 кредити уведено в каталозі під Slavic 141: Ukrainian Literature. TuTh 1-2:30. Його вестиме проф. Еленора Карпич-Адамс.

Додаткові інформації можна дістати від Славістичного департаменту, як проф. Е.Адамс, проф. Р. Цибрівського (тел. 787-1432) та проф. В. Бандери (787-5039).

Ізраїль може відновити безпосередні переговори з Єгиптом

Єрусалим/Каїр. — З уваги на те, що наради між ізраїльським прем'єром Менахемом Бегіном і президентом Джіммі Картером, які проходили у Вашінгтоні минулого тижня, не довели до якогось узгіднення поглядів щодо замирення на Близькому Сході, ізраїльський уряд може розпочати старання в справі відновлення безпосередніх переговорів з Єгиптом, замість вести ці переговори за посередництвом американських дипломатів.

Після того, як минулої неділі, 26-го березня, всі члени уряду прем'єра Бегіна підтримали становище, яке він займав під час нарад з президентом Картером, тобто зазначили, що Бегін не міг погодитися на заклики Білого Дому щодо звільнення окупованих арабських земель на західньому березі ріки Йордан і біля міста Гази, як теж щодо ліквідації ізраїльських осель на тих землях, деякі речники ізраїльського уряду заявили, що до Каїра незабаром може відлетіти міністер оборони Езер Вайцман, щоб відновити безпосередні переговори з єгипетським урядом, які перервано в січні ц. р. Один ізраїльський міністер сказав, що Вайцман „готовий до вильоту, а тільки треба згоди Каїру".

Інші джерела інформують, що уряд прем'єра Бегіна може навіть погодитися на „деякі концесії", зокрема щодо розв'язки проблеми палестинських арабів, а саме, звільнити деякі з окупованих арабських земель і в принципі погодитися на заяву, що палестинські араби „повинні мати голос щодо їхньої майбутности". Ці концесії Єрусалиму були б значним кроком в сторону узгіднення поглядів з єгипетським урядом, який вимагає для палестинців „права на самовизначення" і звільнення Ізраїлем окупованих арабських територій. Покищо поїздка Вайцмана і можливі концесії ізраїльського уряду залишаються в стадії „можливостей, а не реальностей" — заявив член ізраїльського уряду.

У той самий час, в південній частині Ливану палестинські партизани та іракські вояки, які прибули їм на допомогу, продовжують обстрілювати ізраїльські військові з'єднання, які зайняли „зону безпеки" в тій арабській країні, щоб запевнити, що та частина Ливану не буде базою, з якої палестинські терористи могли продовжувати напади на ізраїльську територію. Міністер оборони Вайцман недвозначно натякнув, що Ізраїль, який кілька днів тому проголосив припинення воєнних дій в Ливані, може розпочати „відплатні акції", якщо партизани не припинять обстрілювати ізраїльських вояків.

До Ливану продовжують прибувати відділи „сили миру" Об'єднаних Націй, тобто військові частини невтральних країн, які, згідно з резолюцією Ради Безпеки ОН, мають заступити ізраїльських вояків у тій арабській країні. Проте, палестинські партизани в деяких місцевостях ставлять опір і тим воякам Об'єднаних Націй, а партизанам допомагають іракські „добровільці".

Сергея Поліканова викинули з КПСС за критику виїздів за кордон

Москва. — Видатного совєтського вченого Сергея М. Поліканова викинули з Комуністичної партії Совєтського Союзу і позбавили праці в Дослідчому інституті після того, як він пожалувався перед західніми кореспондентами, що совєтські чинники дуже обмежують свободу виїздів за кордон. 51-річний член-кореспондент Академії Наук СССР відмітив, що на партійних зборах Інституту атомових дослідів в місцевості Дубна біля Москви одноголосно проголосували викинути його з Компартії і рекомендували Інститутові звільнити його з праці після того, як він домагався, щоб до Швайцарії разом з ним у службову подорож могли поїхати також його дружина і дочка. Партійні власті категорично противились такій пропозиції вченого, помимо того, що він мав залишитись на службовій роботі за кордоном один рік часу.

В Канаді помер св. п. сенатор Іван Івасів

Оттава. — Сенатор Іван Івасів, який в грудні 1976-го року став четвертим сенатором українського роду в історії Канади, помер тут минулої неділі, 26-го березня, на 57-му році життя, після короткої невиліковальної недуги, — інформує колега Покійного, сен. Павло Юзик, який під цю пору є єдиним українцем в Сенаті Канади, призначений на цей пост ще в 1963-му році. Раніше в склад канадського Сенату входили ще пок. сен. Василь Волл і пок. сен. Іван Гнатишин.

Сен. Івасів народився 13-го березня 1922-го року в Гренфелл, Саскачеван, де й закінчив середню освіту. У вересні 1939-го року зголосився до канадської армії і служив в Англії, Італії, Франції, Бельгії та Голляндії. Після війни повернувся до Саскачевану, де закінчив Реджіна коледж, а відтак в 1950-му році закінчив правничий факультет МекГіллського університету в Монтреалі та став членом Адвокатських палат Квебеку і Канади. В 1965-му році одержав звання королівського радника. Освіщи в Монтреалі, він був партнером в адвокатському бюрі „Говард, МекДуган, Івасів, Грегам і Стокс".

Сен. Івасів був активний в канадському ветеранському русі і за заслуги в сприянні кращим відносинам поміж канадськими та іншими ветеранськими організаціями був нагороджений „Медалею Приязни" Американського Легіону. За подібні заслуги був відзначений в 1967-му році канадськими комбатантами „Медалею 100-річчя".

До часу його найменування на пост сенатора, Покійний був членом Канадської ради людських ресурсів й імміграції з 1969-го року. Сен. Івасів був активний в українському громадському житті і в 1975-му році займав пост віцепрезидента Української Асоціяції Професіоналістів і Підприємців на провінцію Квебек.

Покійний осиротив дружину Іванку з дому Сенекаль і троє дітей.

Похорон, з участю членів Парляменту і Уряду Канади, заповіджено на четвер, 30-го березня, в год. 10-ій ранку.

В СССР ПОСИЛЮЮТЬСЯ РЕПРЕСІЇ ПРОТИ УКРАЇНСЬКИХ ПАТРІОТІВ

Ню Йорк. (Пресова Служба ЗП УГВР). — 10 лютого ц.р. відбувся обшук в помешканні Василя Стуса, який після п'ятирічного ув'язнення в таборі є тепер на засланні в Магаданській області. Після обшуку Стуса викликали до Магаданського КГБ і три дні допитували його про приятелів в Києві. Існують серйозні побоювання, що КГБ хоче Стуса знову арештувати.

Василь Стус є одним з найбільш відомих молодих українських поетів покоління т.зв. „шестидесятників". В 1972 році Стуса арештували і засудили на 5 років позбавлення волі та 3 роки заслання за „антирадянську пропаганду й агітацію".

В концтаборі, в Рівенській області, знаходиться літератор Василь Барладяну, заарештований в Одесі півтора року тому і засуджений на 3 роки позбавлення волі. Записки з процесу Барладяну будуть надруковані у „Зошиті самвидаву" у в-ві „Сучасність". Згідно з останніми вістками, Барладяну важко хворіє та потребує лікарської опіки, якої йому не дають. Є прохання писати листи до Барладяну на таку адресу:

УРСР, Рівенська обл. 265968, ст. Рафалівка, ОР — 318/76 3 отр.

На Захід продісталася збірка поезій Михайла Осадчого п.н. „Квос Его" з 1969 року, яка нараховує 133 сторінки. Вона буде друкуватися у журналі „Сучасність".

Репресії проти українських вільнодумців ведуться на Львівщині. В газеті „Львовская правда" з 21 вересня 1977, поміщена стаття „Справи „Фірми Зозулі"", в якій якийсь Ед. Мілан накидається на Атену Пашко, Олену Антонів, Любомиру Попадюк та Анну Садовську за те, що вони одержують пакунки з Заходу. В статті кажеться, що Атена Пашко, дружина Вячеслава Чорновола та Олена Антонів, його перша дружина, одержувала допомогу, бо це в якійсь мірі пов'язане з „антирадянською" діяльністю Чорновола. Про самого Чорновола пашквілянт пише: „Був час коли власне Вячеслав Чорновіл керував справами „фірми". Він не шив, не торгував, але був кумиром в колах українських націоналістів за океаном. Він здобув собі „популярність" тим, що фабрикував і пересилав за кордон матеріяли провокаційного і відкрито антирадянського змісту. Правда, не довго довелося Чорноволові обливати грязюкою своїх співгромадян і країну, що виростила його і дала йому освіту. Після повного розоблачення, він відбуває заслужену кару".

В статті Мілана згадано теж Любомиру Попадюк, матір політичного в'язня Зоряна Попадюка, та Анну Садовську, колишнього в'язня радянських таборів, а впарі з цим родину проф. О. Горбача з Франкфурту, зокрема його сина Марка та дочку Марину, яка начеб то зустрічалася з Атеною Пошко. Анну Садовську звільнили з праці у Львові після надрукування цього пашквілю. Про це розповідається у другому „фейлетоні" в тій же газеті „Львовская правда" за 29 жовтня м.р., автор якої „Р. Максименко" пише про те, як „трудящі" Львова „стихійно" вимагають кари для тих, хто одержує допомогу зі Заходу.

Ген. Петро Григоренко просить Державний департамент продовжити йому побут в ЗСА

Нюварк, Н. Дж. — Щоденник „Ди Стар Леджер" помістив у числі з 25-го березня ц. р. ширшу вістку Юрія Вірта про те, що 70-річний ген. Петро Григоренко звернувся офіційно до Державного департаменту у Вашінгтоні з проханням продовжити йому і його родині побут в З'єднаних Стейтах Америки. Григоренко, ще донедавна активний провідний діяч дисидентського руху і активіст в російській і українській Групах нагляду за виконанням Гельсінкської угоди, заявив емігрантським властям в Ню Йорку, що він бажає з родиною залишитися в ЗСА аж до часу, поки йому не вдасться зібрати відповідний матеріял для обвинувачення кремлівських верховодів, які позбавили його громадянства. Ген. П. Григоренко зробив це після того, як висланці совєтської амбасади з Вашінгтону, підійшовши до нього вимагали від нього повернення совєтського пашпорту. Він відмовився віддати добровільно документ і після всяких старань, щоб повернутися до Совєтського Союзу. „Є багато таких в дисидентському русі, які покидають СССР після довгих терпінь, — заявив ген. П. Григоренко, — але я ще не дійшов до тієї стадії, і тому в мене є бажання продовжувати боротьбу з метою змінити існуючий режим."

Ген. Петро Григоренко

Ген. П. Григоренко, як відомо, прибув до ЗСА 1-го грудня 1977-го року після того, як совєтські диктатори несподівано видали йому візу на 6 місяців для лікування і побачення з сином Андрієм. В перших тижнях свого побуту Григоренко піддався складній операції в медичному центрі св. Барнабаса в Лівінгстоні. Перед і після операції Григоренко категорично відмовлявся коментувати відносини в Совєтському Союзі, не зустрічався з представниками преси, значочи, що така поведінка може пошкодити його поворотові до СССР. Але, не зважаючи на Григоренкову мовчанку, кремлівські верховоди декретом Президії Верховної Ради СССР, підписаним Леонідом І. Брежнєвим, відібрали генералові совєтське громадянство, мотивуючи тим, що Григоренко „шкодив совєтському престижеві за кордоном". Уміжчасі Григоренко розіслав цілий ряд апелів до урядів західніх держав і приготовляє документацію разом з правниками, знавцями міжнародного права, щоб її представити совєтським Найвищому Судові. Допомагає генералові в цьому ділі конгресменка Мілісент Фенвік з Ню Джерзі.

Газета інформує, що колишній совєтський генерал, українець з походження, якого совєтські верховоди держали довгі роки, що він включився в оборону прав людини в Совєтському Союзі, виступить з публічною доповіддю в Лівінгстоні 9-го квітня ц. р. Доповідь спонзорує УККА Моріс повіту.

СВОБОДА SVOBODA
УКРАЇНСЬКИЙ ЩОДЕННИК UKRAINIAN DAILY
FOUNDED 1893
Ukrainian newspaper published daily except Mondays and holidays by the Ukrainian National Association, Inc., at 30 Montgomery Street, Jersey City, N.J. 07302.

Second Class Postage paid at the Post Office of Jersey City, N.J. Accepted for mailing at special rate of postage provided for by Section 1130 of Act of October 3, 1917 — authorized July 31, 1918.

Статті і дописи, підписані авторами, не мусять відповідати поглядам Редакції. Редакція застерігає собі право в потребі виправляти і скорочувати надіслані матеріяли, незамовлені матеріяли повертається тільки тоді, коли автор собі це виразно застеріг, долучивши заадресовану коверту з відповідною поштовою оплатою. За зміст оголошень Редакція не відповідає.

Передплата: на рік — $30.00, на пів року — $16.00, на 3 місяці — $9.00. Для членів УНСоюзу 65 ¢ міс. За кожну зміну адреси — 25 ¢. Чеки і "money orders" виставляти на "Svoboda".

P.O. Box 346 Jersey City, N.J. 07303

Колись і тепер, тут і там

Недавно у Вайт Плейнс, Н. Й., федеральний суддя сказав 107-ом особам, які щойно одержали американське громадянство: „Мій батько прибув до Америки з Вірменії багато років тому. Тоді було в моді забувати свою батьківщину. Америка була перетоплюючим казаном. Але сьогодні ви не мусите зрікатися вашої спадщини, щоб вас уважали американцем. Зберігайте свою спадщину і передайте її наступним поколінням".

Слова цього судді ще раз доказують, що в цій країні таки заникає міт, що Америка нібито є „перетоплюючим казаном", в якому повинні зникнути всі національні окремішності імігрантів, тобто зникає переконання, що все населення повинно злитися в один нарід, з одною мовою та культурою. Старші і молодші громадяни ЗСА повертаються до своїх „етнічних джерел", пишаються своєю матірньою мовою, культурою, традицією, і замість бачити ЗСА як „перетоплюючий казан" — за новий етос американського народу приймають двомовність і багатокультурність. І не тільки приватні громадяни, але й урядові чинники підтримують цей принцип багатокультурности. Знаменитим прикладом цього може послужити заява члена Федеральної Комісії Громадянських Прав, який кілька років тому сказав: „Це тільки міт, що ЗСА є перетоплюючим казаном. Ми не хочемо перетоплювати всіх у нецікаву, однорідну масу".

Вислови згаданого урядовця і слова федерального судді — це відгомін поширеного руху теперішніх часів. Такі почуття культурної окремішности та пошуки за своїм національним „я" тепер є загальносвітовим явищем. Світова преса часто-густо сповіщає про басків, французьких канадців, флямандців, шотляндців, валлійців, бретонців і про інші національності, які щораз енергійніше виступають в обороні своїх національно-культурних прав.

У той самий час, газети і журнали Совєтського Союзу переповнені зовсім протилежними висловами різних комуністичних ватажків, наприклад, можна прочитати такі слова Леоніда Брежнєва: „Партія вважає недопустимими будь-які спроби стримувати процес зближення націй, під тим чи іншим приводом чинити йому перешкоди, штучно закріплювати національну відособленість, бо це суперечило б генеральному напрямкові розвитку нашого суспільства..." і т. п. Всім ясно, що „генеральний напрямок розвитку", про який говорить Брежнєв і його „соратники", це спроби поголовної русифікації всіх народів, які находяться під владою Москви. Всім також ясно, що „злиття народів", про яке теж часто говорять комуністичні верховоди, мало б відбутися на підставі російського народу та російської мови і культури. „Нова історична спільнота людей — радянський народ" — це ніщо інше, як дальші пляни перетворення українців, литовців, лотишів, білорусів, грузинів та інших в одномовних і однокультурних росіян.

Немає сумніву і майбутність це покаже, що переможною вийде не совєтська асиміляторська та імперіялістична концепція, а переможе гасло всіх тих народів і національностей, які не тільки не бажають „зливатися", але й активно та з найбільшою посвятою проти того народовбивчого „злиття" борються.

Сенат голосуватиме над другим договором щодо Панамського каналу

Вашінгтон. — В середу, 22-го березня, Сенат погодився, що голосуватиме в справі ратифікації другого договору відносно Панамського каналу не пізніше ніж 26-го квітня ц. р., а точну дату мають встановити сен. Роберт Бирд із Західньої Вірджінії, лідер Демократичної більшости в Сенаті, сен. Говард Бейкер із Теннесі, лідер Республіканської меншости, та республіканський сен. Джессі Гелмс із Північної Каролайни. Бирд і Бейкер є прихильниками нових договорів з Панамою, а Гелмс — це лідер опозиції.

Я. Гайвас

ДО ПІДСТАВОВИХ ЗАВДАНЬ СКВУ

Підставою і рамами праці кожної організації є її статут (чартер). Статут формулює в загальних вимірах цілі і завдання, він витичує генеральне спрямування діяльности. Тому від статуту треба вимагати хоч короткого і загальникового, але точного, ясного, прецизного з'ясування того всього.

Після більше як десять років існування і діяльности СКВУ ми погодилися в тому, що його діяльність обнімає чотири великі ділянки: 1) допомогу визвольній боротьбі українського народу, участь у цій боротьбі доступними і доцільними для терену діяльности діспори засобами, оборону народу як цілости і кожної української людини поза залізною заслоною, нарешті співучасть у життєвій творчості народу, 2) розбудову і зміцнення української діяспори в світі та намагання перетворити її неначе в суспільство, яке, крім національно-культурної спільности і політичного спрямування, пов'язане виконуванням різних конкретних життєвих завдань в країнах свого поселення, 3) збільшення нашого всебічного вкладу, а тим самим піднесення нашої ваги, значення і можливостей в цих країнах, 4) захист принципів справедливости і національної свободи в світі, боротьбу з імперіялізмом і большевизмом та активну ролю в перебудові світового ладу на базі національного принципу, тобто беззастережного пошанування суверенности кожного народу і оборону людської гідности кожної людини.

Дехто спорить, котрі з тих постулятів перші, а котрі дальшечергові. В дійсності вони так органічно зв'язані й переплетені, що в практичному житті не раз важко перевести межу між ними. Без огляду на те, як ці постуляти і до якої міри з'ясовані в статуті СКВУ, вони є самозрозумілою і бездискусійною основою його діяльности.

Одначе самого статуту за мало для успішної, щоденної послідовної праці. Статут наставлений на остаточну ціль, чи цілі. Як зближатися до них, коли і які функції виконувати, це визначує плян праці. Як без бюджету годі уявити собі господарську діяльність будь-якої установи і фінансування її заходів, так без пляну праці годі сподіватися упорядкованого чергування функцій, їхнього внутрішнього пов'язання, послідовного росту.

Коли йдеться про плян праці СКВУ, то, очевидно, він мусить охоплювати цілу каденцію, тобто від одного до чергового Конґресу. Конґрес є тими великими межами, які творять етапи й розділи в діяльності СКВУ, а нашим бажанням мусить бути, щоб вони ставали великими межовими каменями і покажчиками наших постійно зростаючих успіхів. Без осмислення і опрацювання пляну пляну на цілу каденцію, з очевидним поділом на коротші часові відстані, не можна виробити собі критичного погляду на перебіг і висліди оперативности цілої каденції. Бо без цього немає ні з'ясування, ні уточнення гієрархії завдань, ні їхньої важливости й черги. Без пляну, без виразного устійнення, що суттєве, а що менше важне, що за чим слідує, не можна виелімінувати небезпеки припадковости і ведення діяльности „від випадку до випадку". Очевидно, що навіть при наявності точного пляну життя завжди приноситиме несподівані вимоги, які можна задоволити тільки імпровізацією. Бо ж ніколи не можна передбачити всіх подій, надзвичайних потреб, шансів і можливостей. І коли їх не використати тоді, коли вони виникли, вони безповоротно минають. Одначе, коли є виразний плян діяльности, тоді ті всі непередбачені і несподівані потреби і нагоди можна краще використати і вбудувати в цілість.

Брак пляну і графу, графічного представлення діяльности, не дає змоги зробити ділову критичну аналізу при кінці року, чи при кінці каденції, ствердити, що зроблено, а що ні, чи навіть як у загальному, сумарично виконано завдання. Для прикладу можна послужитися ілюстрацією сучасної ситуації. Одні кажуть: „Секретаріят СКВУ не виконав свого завдання", інші кажуть: „Секретаріят СКВУ доконав більше, як можна було сподіватися". Дві різні опінії, але тільки опінії, бо немає об'єктивного мірила, немає графу, який об'єктивно й безпристрасно показав би фактичний стан.

Хто має опрацювати такий плян на чергову каденцію Секретаріяту СКВУ, який буде обраний в листопаді цього року на Третьому Конґресі СКВУ? Ясне, що було б найкраще, а втім так і прийнято, коли б це міг зробити Конґрес. Одначе можна мати великі сумніви, чи це пощастить зробити. Бо ж дотепер не було найменших познак підготови, збирання матеріялів для цього. Пляну з рукава не витрясеш. Для цього треба вивчити не лише потреби нашої цілости, але потреби й можливості теренів, зважити наші сили, вивчити існуючі умови. А ще важливіше, треба дати змогу теренам з'ясувати свою думку в цій справі, дати свої пропозиції, бо ж власне вони мають цей плян виконувати.

В ніякому разі на Третьому Конґресі не може мати місце те, що ми не раз мали змогу спостерігати на зборах і конвенціях різних, навіть великих організацій. Дуже часто так звані резолюційні, або плянoво-резолюційні комісії збираються щойно в часі конвенції, чи конґресу, гарячково й нер-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Й. Сірка

НОВИЙ КУРС СТАРИХ ДОГМАТИКІВ

Мюнхен. — Недавно мені дістався до рук перший номер за 1978 рік „літературно-мистецького та публіцистичного" журналу „Дукля", який виходить у Пряшеві, Східній Словаччині, раз на два місяці. Що появився цей журнал, то нема тут нічого дивного, бо появляється він уже 25 років, але деякі статті в ньому позначені тим новим курсом, який може привести до заникнення самого журналу.

Вже в передовій статті перший секретар ЦК Культурної спілки трудящих Чехо-Словаччини, інж. С. Лихвар, говорячи про 25-річний шлях журналу, висловлює „побажання" „Дуклі" „постійного творчого, ідейного та художнього зростання... щоб ще сміливіше в наступних роках допомагала здійснювати програму та завдання КПЧ" (Комуністичної партії Чехо-Словаччини). Та не це нас вразило, бо, зокрема на Пряшівщині, в українських редакціях мало розрізняють художній і політичний журнал. Єдиний „художній" журнал українців Пряшівщини змушений буде „допомагати" здійснювати політику партії, хоч задля цього існує численний партійний апарат з численними щоденними газетами. Нас здивувало дещо інше. Вже на другій сторінці читаємо „Борис Полевой — читачам „Дуклі". Прочитавши текст-вітання, читач виявить, що або Б. Полєвой (російський письменник) не знає, що журнал цей український, бо він говорить, що навколо журналу об'єдналась „группа талантливых литераторов Восточной Словакии", або Ф. Ковач, який вів розмову з Б. Полєвим навмисне це питання приховав. Справа в тому, що не група, а всі письменники Пряшівщини згуртувалися навколо цього журналу. Звичайно, не всі письменники Східньої Словаччини, бо словацькі письменники мають свій журнал, а угорські свій. Що письменник не знав, про який він журнал говорить, свідчить далі й те, що він говорить лише про Словаччину, боротьбу за „словацьку землю". Яких „читачів" мав Б. Полєвой (чи Ф. Ковач) на увазі, таки не зрозумієш, можливо, що слово „український" вже й у Пряшеві попало на індекс.

Про те, що редакція „Дуклі" починає уникати слова „український", свідчить і стаття, вміщена в цьому ж числі під назвою „Дні Закарпатської області у Східнословацькому краї ССР". Хоч йдеться про делегацію письменників Закарпаття, які з нагоди „Днів Закарпаття у Східній Словаччині" прибули у цей край, то в статті мовиться лише про зустріч „з радянськими письменниками", а Ф. Ковач, вітаючи у Пряшеві цю делегацію, говорив про „народи-брати", мавши на увазі „радянський народ Закарпаття" та українців Пряшівщини! До якого абсурду може допровадити „новий курс" старих догматиків. Уникання терміну „український", коли йдеться про підсовєтську Україну, та запровадження „радянський" — це і є той новий курс холуїв, яким позначене перше число „Дуклі" за 1978 рік.

Про стан в українському культурному житті Пряшівщини свідчить і 22-сторінковий матеріял „Автори журналу „Дукля", в цьому ж номері журналу. Тут вміщено знімки осіб та короткі інформації про них. Йдеться про тих авторів, „які своїми художніми творами, літературно-критичними працями, рецензіями, дослідженнями в галузі літератури, культури та мистецтва на протязі 25-ти років формували і нині формують ідейно-художнє та мистецьке обличчя журналу" (стор. 57).

Розглядаючи прізвища на цих сторінках, читач, який мало обізнаний з цим журналом, може скласти собі фальшиве враження про цей журнал, оскільки в цьому матеріялі Ф. Ковача та М. Ілюка бракують особи, які були засновниками журналу та довгі роки належали до його редакційної колеґії, або їхні твори та статті спричинилися не тільки до „ідейного", але й художнього та наукового рівня цього журналу: І. Мацинський, Ю. Бача, Є. Бісс, В. Дацей, О. Зілинський, А. Червеняк, Й. Шелепець, М. Шмайда, М. Мурашко, М. Мушинка та декотрі інші, які вміщували сотки художніх творів, рецензій, наукових статтей, без яких важко собі уявити розвиток української літератури та літературної критики на Пряшівщині. З іншого боку, тут знайдуться особи, які всього два роки публікують свої твори на сторінках журналу: А Галчак, Ст. Ганущин, М. Няхай, або особи, які рідко виступали на сторінках „Дуклі" — і. Байцура, В. Гривна, О. Любимов, П. Урам та інші. Кому допомагає і що дає читачеві така дезінформація? Автори цього матеріялу, очевидячки, сподіваються таким чином „виключити" з культурного життя осіб, які вже 10-ий рік терплять за „гріхи" О. Дубчека 1968 року. Такі статті служать дезінформації, але не інформації і науці, і хто зна, чи через наступних десять років згадуватимуть про тих, які тепер розмахом пера виключають з культурного життя „небажані" прізвища!

Лука Луців

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

Микола Понеділок: ДИВО В РЕШЕТІ. Оповідання — нариси — промови. Редакція і передмова: Юрій Клиновий. Обкладинка та ілюстрації: Галина Мазепа. Об'єднання Українських Письменників „Слово" в Канаді. Едмонтон-Торонто 1977, ст. 352.

Хто з читачів „Свободи" не чув про Миколу Понеділка? Хто його не бачив на сцені, як він „читанням" своїх творів буквально заворожував своїх слухачів, які після закінчення кожного твору бурхливими оплесками не могли надякуватися авторові, що був одночасно і прекрасним драматичним актором, який, звичайно, напам'ять виголошував свої писання, і то так, що всі присутні слухали з затертим віддихом.

Немає Миколи Понеділка між живими, та ось його щирий друг Юрій Стефаник пригадав нам його прегарним виданням його писань — оповідань, нарисів і навіть промов (їх знайдено в архіві письменника аж дев'ять), і всі ті, що любили слухати колись, як він очаровував їх своїм словом зі сцени, зможуть прочитати собі його „Диво в решеті". Чому така назва цієї книжки? Бо так бажав собі покійний автор, а чому так було, то собі прочитайте в „Диво в решеті".

В книжці Юрій Клиновий аж двічі пише про свого приятеля, якого покійний поет Богдан Кравців назвав був „прибраним" братом. Ю. Клиновий вмістив в цій книзі „Дещо про життя і „зорепадну" творчість Миколи Понеділка" (ст. 5-12) і „Слово про збірку Микола Понеділка „Диво в решеті" (347-350).

Цінна в цьому виданні Понеділкова „Автобіографія" (13-18), в якій важливе для зрозуміння творчости Миколи Понеділка оце речення:

„А все таки тут на чужині лише одна четвертина мого єства перебуває, решта ж мене лежить у моєму селі, десь там біля моєї хати, з якої, може, вже й слідів за бур'янами не впізнати".

Ю. Клиновий називає М. Понеділка „улюбленцем муз і найширших кіл української діяспори" в Америці і Канаді, де він виголошував свої твори в кожному більшому місті. Він підкреслює також Понеділкову працьовитість. Микола почав писати в 1947 році. Він заробляв на життя не літературною працею, і вспів написати три оригінальні п'єси, перекласти численні чужі твори, видав сім книжок оповідань і повістей та, крім того, часто виголошував доповіді-промови та виступав майже у всіх більших містах ЗСА й Канади. Він і тепер вітає читачів своєї посмертної книжки „на всіх соборних українських язиках — отож і доброго здоров'я вам, і доброго вечора, і цілую руці, і моє вшануваннячко, і сервус, і драстуйте, і слава Ісусу, і дай Боже витримати!"

М. Понеділок дуже дбав про мову своїх творів, і це видко і в цій посмертній збірці його писань, в якій вміщені різні малі жанри його прози: оповідання, репортажі, фейлетони, рецензії і промови. Все це читається легко і пригадується живого Миколу, як він колись на сцені читав свої твори...

Миколу пригадує і його фото, вміщене в цій книжці, на якому він дуже гарно вийшов, і світлина його пам'ятника в Бавнд Бруку. Книжку прикрашує кольорова обкладинка відомої малярки Галини Мазепи, яка дала до цього видання ще й 12 ілюстрацій, які пластично доповнюють тексти.

Августин Штефан. АВГУСТИН ВОЛОШИН — президент Карпатської України. Карпатський Дослідний Центр. Накладом Українського Видавництва „Пробоєм". Торонто, Канада, 1977, ст. 208. Під редакцією д-ра Степана Росохи. Проєкт обкладинки: Наталка Росоха-Дужа.

Августин Штефан є автором дванадцятьох розвідок і статтей про Карпатську Україну і про Президента Волошина. Вгорі наведена праця була частинно друкована в „Свободі" в 1974 році від 30 березня до 29 квітня, тут вона доповнена і прикрашена 145-ма світлинами історичних осіб, своїх і чужих, що робить її дуже цікавою.

У „Вступному слові" С. Росоха написав, що ніхто інший не міг би так добре написати про Президента Карпатської України, як Августин Штефан, який був найближчим його співробітником, міністром шкільництва й головою Сойму Карпатської України. Тут треба згадати, що автор цієї книжки А. Штефан видав її, маючи 85 років свого працьовитого життя, і що він викінчив свої спогади, які незабаром появляться друком, як про це пише о. А. Пекар, ЧСВВ, в „Америці" з 28 лютого ц. р.

Книжка „Августин Волошин" має 208 сторінок. На сторінках від 7-ої до 148 автор подає вісті про життя А. Волошина (нар. 1874 р.) на тлі історії Закарпатської України: його студії, його працю як священика, а пізніше і як учителя й директора середньої школи та освітнього й громадського діяча й полі-

(Закінчення на ст. 4-ій)

Ганна Черінь

ГАВАЇ

(7)

Зупинка на Ранчі Паркера. Це — ранчо з гавайськими ковбоями у крилатих капелюхах. Ранчо постачає м'ясо для ресторанів, але кращі ресторани довозять стейки з великого материка, бо на трав'яному випасі м'ясо тверде. На зупинці ми випили знов таки несмачної (бо, мабуть, несвіжої) кона-кави й закусили добрим морозивом з горішками макадамія.

Їдемо найбільшою на цім острові маґістралею число 19, то вгору, то вдолину, зміїно навкруги...Тільки одна лінія в кожен бік.

— Ми, гавайці, здуріли б від страху, якби було більш, ніж одна лінія... Якщо по однім боці з тобою їде авто, а по другім теж, ми б не знали, що робити!

Знали б вони, що робити! Такими скаженими скрутами й із такою швидкістю ми ще ніколи не їздили! А водій жене, та ще й безугаву меле. Правда, вони тут зросли й кожен закрут знають, як свою долоню...

А на свиней тут полюють з собаками. Проте, дикі свині дуже люті й, не чекаючи, самі нападають на собак.

— І на людей вони теж нападають, — остерігає Буґі й із лукавою посмішкою додає:

— Як часом на вас нападе, то не тікайте до автобусу, бо двері будуть зачинені!

Але ні дикого кабана, ані кози, — взагалі, нічого дикого ми не побачили. Тільки „піпі", корови, таки ж сумирні, як на материку.

В горах, на під'їзді до Гіло, мальовничий водоспад Акака (знову потіха для слов'янского вуха, але за кілька днів ми звикли до „какових" слів і нічого з того не робимо). Тонкою довгою стрічкою падає вниз вода, а на горах ростуть усі наші вазонні в'язні в такім велетенськім вигляді, що годі їх пізнати... Мій чоловік поліз в урвище й зрізав мені велетенську червону квітку, цілий кущ. От матиму тепер що носити!

Проїжджаємо містом. Тут у столиці, зовсім не те, що в Гонолулу. Все тихо, спокійно, і навіть туристів небагато. Оточені квітками чепурні будиночки здаються безлюдними.

— Люди сидять удома й дивляться зарекордовані програми „Гаваї— 5-0" — коментує Буґі. І зараз же міняє тему: — А ви бачите он те авто? То поліцай. Він, свиня, в непозначеному авті, ловить нас. Але його можна вмовити. Тільки треба говорити, не спиняючись, так,як я

— Буґі, а що ви робите в ваш вільний від роботи час? — грайливо запитує стара жінка. Туристки надиво безсоромні і, можна сказати, нахабні на вакаціях!

На це запитання наш жартівник відповів дуже серйозно.

— Ваше запитання дуже вчасне. Ось бачите цей будинок, що ми проїжджаємо? Це — дім для молоді; ми стараємось забрати їх з вулиці й виховати їх на щось корисне. Після праці я тут добровільно працюю вихователем. Ми не хочемо, щоб вони курили „бакало-ло" (маріґвану). Круто повернувши автобус і мало не наїхавши на якогось туриста, Буґі оголосив:

— Дами, увага: ми спинимось тепер біля орхідейної фарми. Це також найкраще місце, щоб купити собі квітів на дорогу. Я рекомендую засушені лісові троянди, такі, як висять на ліянах під тим деревом, тільки сухі. Стоятимуть вічно.

Орхідейна фарма розчарувала: мало орхідей і вони гірші, ніж у наших теплицях. Але через дорогу — фарма антурій, червоних лілей з білими бильцями, що виглядають, як штучні, як з воску. Тих я купила аж два букети та й порадою нашого Буґі не знехтувала, купила ще й букетик лісних троянд.

— Як ти це все довезеш? — сердився мій чоловік. — Я це не буду тягати!

— Але я буду! — вперто заявила я і Степан знав, що це правда і що я квітів не покину нізащо:

Нарешті, приїхали, досить втомлені, до нашого готелю. Занесли речі — й надвір. Спочивати будемо вночі, а поки сонце не сіло, пішли оглядати побережжя й парки. Парк королеви Ліокалані, в японському стилі, з лагунами, чорними каменями, містами й пагодами. Зробили знімки так, що вдалині видно було молоду пару в ясноpожевих театральних костюмах. Ми думали, що то новоженці. Але коли привітались, виявилось, що вони роблять світлини для обкладинки на новий альбом якоїсь „рок-групи". Може й ми попадемо на обкладинку, бо й вони на нас спрямували апарат.

В суботу вранці від'їхали на цілоденний тур до вулкану й парку. Два вулкани є на цім острові, Мауна Лоа й Кілауеа. З них активний лише другий, хоч ніхто не може заручитися, що лява не вибухне в іншім місці.. Поштовхи ляви чутно ввесь час на всім острові, вона живе... Коли вибухає Кілауеа, то не обов'язково з кратера. Лява проривається, де може, створюючи бічні кратери. Навколо великого кратера є тріщини від землетрусів, що йдуть впарі з вибухом вулкану, і навкруги парують і димлять струми гарячої пари й газів, насичуючи повітря смородом сірки.

— Вулкан може вибухнути кожної хвилини, — потішає нас новий наш провідник, Пітер (півгаваєць — півірляндець, страшенно гордий із своєї мішанини). Але ви не турбуйтесь, бо ви вже заплатили за цю туру. Справді,справа не така зла, бо коло вулкану є обсерваційні пункти з точною сейсмічною машинерією,що попереджує про вибух принаймні за годину наперед.Крім того,лява тече більш-менш в однім напрямку, і люди ще можуть втекти в безпечну зону. І не завжди лява тече до самого океану, а дійде до якогось місця й спиниться. Хоч іще не бракує землі на острові, але є такі фаталісти, що оселюються на самім шляху ляви й не відходять навіть під час вибуху. Дехто ще й тепер вірить у богиню ляви — Пеле, котру можна задобрити джіном із ягід огело. Дивне це дерево огело, святе дерево Гаваїв, лява його спалить, а корінь не вмре. Охолоне лява, за деякий час на ній з'явиться мох, а тоді огело; а за тим уже вся інша тропічна рістня, бо ґрунт ляви дуже родючий: пористий і насичений мінералами. Зустрівши воду, гаряча лява вибухає. З роздрібненої ляви при океані утворився чорний пісок — дуже цікаве видовище. Так само, як і на білому, на чорнім піску запалюються в бікіні одягнені туристи і їх білі тіла так контрастують із чорним тлом! При березі повно рибалок і вони не марнують часу: як закинуть вудку, то щось впіймають. На нашу втіху, один рибалка якраз витяг з води величезного вугра!

Проїжджаємо дорогу ляви. В липні 1974 р. лява знищила дорогу, але вже плянують тут побудувати новий готель. З вогнем тут граються, особливо, якщо це вродить гроші. Їдемо полями ляви — виглядає, як на Місяці або в картині „Війна зірок".

На самім вершку вулкана ми зійшли з автобуса, заглядали в такий спокійний і, здавалось би, мертвий кратер, збирали шматки блискучої, чорної, як антрацит, ляви (фунтів із п'ять разом із морським камінням привезли, але на це мій чоловік не нарікав, тільки на квіти...). Передбачають дослідники величезний вибух вулкану в цім, 1978 році... Наш Пітер завіз нас до крамниці, де були на випродаж макадамія — горіхи, і кожний турист набрав ще й тих сувенірів. А тоді — до готелю, але, на жаль, не на спочинок. На 7:30 призначено відліт. Аеропорт недалеко, літаки ввесь час над головою літають, псуючи наш ідилічний настрій. Але в бюлетені при касі вже зазначено, що через погану погоду на континенті відліт припізнюється на чотири години. О, ми й забули, що ТАМ погана погода, а також, що ми в ту погану погоду через кілька годин повернемось... Але покищо маємо ще чотири райських години, а погода, на наше щастя, не дощова, а таки райська!

Вечеряємо в нашім ресторані. Треба замовити щось цікаве. Меню різноманітне й спокусливе, але вибрати треба щось одне. Кажуть, що м'ясо тут із ранча Паркера, але може краще рибу „маґі-маґі", що її нам так радили ті, що були перед нами?

— Маґі-маґі, — замовляю я. Чоловік вибрав форелю. Скоро наша страва була на столі.

— Що означає „маґі-маґі"? — запитую кельнерку.

— Дельфін.

То я їла дельфіна! Дивуюся, чи знали про це ті, що нас намовляли на „маґі-маґі"? І шкода нам лагідної тваринки, що навіть і не риба, а їдять, як рибу. Смакує

(Закінчення на ст. 4-ій)

СТАНИЦЯ Б-ВА УСС В НЮ ЙОРКУ

з сумом повідомляє Побратимів та Українське Громадянство, що 24-го березня 1978 р., несподівано, відійшов у Вічність

бл. п. д-р прав

ЯРОСЛАВ ГРИНЕВИЧ

нар. 1898 р. у Львові, б. хорунжий Українських Січових Стрільців та УГА, адвокат в Надвірній, Грубешові і Болехові.

ПОХОРОН — в четвер, 30 березня 1978 р. о год. 9-ій рано з церкви св. Юра на цвинтар св. Раймонда, Бронкс, Н. Й.

Опечаленій Родині наші глибокі вислови співчуття.

СТАНИЦЯ Б-ВА УСС НЮ ЙОРК

У ДВАДЦЯТУ РІЧНИЦЮ СМЕРТИ нашого Найдорожчого БАТЬКА

св. п.

Мгра ПАВЛА ГРИЦАКА

надійного історика, автора книжок: „Галицько-Волинська Держава" й „Вежі і кулемети", докторанта Фордгамського університету та пл. сен. Куреня „Бурлаки"

ЗАУПОКІЙНІ СЛУЖБИ БОЖІ

будуть відправлені в церквах:

Царя Христа в Бостоні, Масс., дня 4 квітня 1978 р., о год. 9-ій ранку;

св. Юра в Ню Йорку, дня 4 квітня, о год. 7:15 ранку;

св. Йосафата в Трентоні, Н. Дж., дня 3-го квітня, о год. 9-ій ранку;

в катедрі св. о. Миколая в Чікаго, дня 2-го квітня, о год. 12:15 по пол.

Товаришів і Знайомих просимо згадати Покійного в своїх молитвах.

Дочка — ОКА
Син — ЄВГЕН
та Родина

Як нев'янучий вінок на могилу, складаємо: 500.00 дол. на Український Науковий Інститут Гарвардського університету і 100.00 дол. на потреби Пластової Молоді в Аргентині.

МЕТРОПОЛІТАЛЬНИЙ ВІДДІЛ УКРАЇНСЬКОГО ЛІКАРСЬКОГО ТОВАРИСТВА ПІВНІЧНОЇ АМЕРИКИ

повідомляє все Членство, що

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ ВІДДІЛУ

відбудуться

в суботу, 8 квітня 1978 р., о год. 7-ій веч. в Українському Інституті Америки 2 Схід 79-та вул., НЮ ЙОРК, Н. Й.

Рівночасно о год. 7-ій веч. відбудуться також

ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ СЕКЦІЇ ДРУЖИН ЛІКАРІВ ПРИ УЛТПА

ВІДД. МЕТРОПОЛІЇ НЮ ЙОРК

ЗАКЛИКАЄМО ДО ЧИСЛЕННОЇ УЧАСТИ

УПРАВИ

РІЧНІ ЗАГАЛЬНІ ЗБОРИ Кредитівки „Самопоміч" у Філядельфії, Па.

відбудуться

в неділю, 2 квітня 1978 р., о год. 2-ій по пол. в домі Т-ва „Тризуб".

Дирекція

Повідомляємо в смутку Родину, Приятелів і Знайомих, що дня 25 березня 1978 р., нагло упокоївся на 82 р. життя. наш Найдорожчий Батько, Швагер і Вуйко

бл. п.

АНДРІЙ КІГІЧАК

кол. вояк УСС

ПАРАСТАС — в п'ятницю, 31-го березня 1978 р. о год. 8-ій вечора в похоронному заведенні Насевичів 109 E. Tabor Rd. Філядельфія, Па.

ПОХОРОН — в суботу, 1 квітня 1978 о год. 8:15 рано з того ж пох. заведення до української католицької церкви Царя Христа у Найставні о год. 9-ій рано, а опісля на цвинтар на Факс Чейс.

В глибокому смутку:
ЯРОСЛАВ — син
ОЛЬГА КІГІЧАК — братова з родиною.

БАТЬКИ! Зв'яжіть замолоду ваших дітей з найстаршою, найбільшою й найбагатшою українською національною установою поза межами батьківщини, якою є Український Народний Союз, щоб запевнити їм кращу будучність, в нашій громаді у вільному світі нового свідомого члена!

У глибокому смутку повідомляємо Родину і Знайомих, що в суботу 25-го березня 1978 р. у Філядельфії, Па. відійшов у Вічність наш Дорогий Тато і Дідо

бл. п.

ПАВЛО ШТОГРИН

на 90 році життя

ПОХОРОН — в четвер, 30-го березня з похоронного заведення Насевичів 109 E. Tabor Rd. у Філядельфії год. 8:00 - 9:30 до церкви Царя Христа і о год. 10:00 на український католицький цвинтар в Факс Чейсі.

Горем прибиті:
сини — ЄВГЕН і ВОЛОДИМИР та 6 внуків.

КРАЙОВИЙ КОМІТЕТ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФОНДУ ЗДПА

з жалем повідомляє всіх своїх Членів, що в суботу, 25-го березня, на 77 р. життя відійшов у Вічність

сл. п.

Дир. МИКОЛА БІГУН

довголітній заступник голови Крайового Комітету Визвольного Фонду, б. член Центральної Управи ОДВУ, відомий громадсько-політичний діяч, визначний учасник Визвольних Змагань, член УВО, ОУН, останньо член Сенату ОУН, довголітній політичний в'язень польських тюрем і Берези Картузької.

ПОХОРОН — в суботу, 1-го квітня о год. 9-ій рано з церкви св. Тройці в Кергонксоні на український цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Опечаленим Дружині, Дітям і Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

Крайовий Комітет Українського Визвольного Фонду

У невимовному болю сповіщаємо Приятелів та Знайомих, що 25-го березня 1978 р. у Детройті, Міш., упокоївся в Бозі по довгій і тяжкій недузі, наш Найдорожчий

МУЖ і ТАТО

бл. п.

МИХАЙЛО КОГУТ

народжений 5-го квітня 1904 року, в Нарасві, пов. Бережани, Україна.

Горем прибиті:
дружина — СОФІЯ
син — ТАРАС

ВСТУПАЙТЕ В ЧЛЕНИ УНСоюзу!

ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

з жалем повідомляє всіх своїх Членів, що в суботу, 25-го березня, на 77 році життя, відійшов у Вічність

сл. п.

Дир. МИКОЛА БІГУН

член Сенату Проводу ОУН, б. член Центральної Управи ОДВУ, відомий громадсько-політичний діяч, визначний учасник Визвольних Змагань, член УВО, ОУН, довголітній політичний в'язень польських тюрем і Берези Картузької

ПОХОРОН — в суботу, 1-го квітня о год. 9-ій рано з церкви св. Тройці в Кергонксоні . на український цвинтар в Бавнд Бруку, Н. Дж.

Вічна Йому Пам'ять!

Опечаленим Дружині, Дітям, і Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ПРОВІД УКРАЇНСЬКИХ НАЦІОНАЛІСТІВ

ОБ'ЄДНАННЯ МИСТЦІВ УКРАЇНСЬКОЇ СЦЕНИ ОМУС

повідомляє Членів нашого Об'єднання та Українське громадянство, що в суботу, 25-го березня 1978 р. відійшла у Вічність на 78-му році життя

сл.п.

ОЛЕНА ГОЛІЦИНСЬКА-БРИЛИНСЬКА

Членка нашого Об'єднання та одна з визначних акторок Українського Галицького Театру за часів Загарова.

Похорон відбувся в середу, 29 березня 1978 р.

ВІЧНА ЇЙ ПАМ'ЯТЬ!

УПРАВА І ЧЛЕНСТВО ОМУС

Ділимося сумною вісткою з Рідними, Приятелями і Знайомими, що 16-го березня 1978 року, ненадійно, відійшла у Вічність на 75-му році життя наша Найдорожча

МАТИ, СЕСТРА, БАБЦЯ І ТЕТА

бл. п. ЕФРОЗИНА ДОБРОВОЛЬСЬКА

ПАНАХИДА була відслужена в неділю, 19-го березня 1978 р., о год. 7-ій веч. в похоронному заведенні М. Насевича при Френклін і Брави вул. у Філядельфії, Па.

ПОХОРОННІ ОБРЯДИ відбулись в понеділок, 20-го березня 1978 року, о год. 9-ій ранку з того ж похоронного заведення до собору Непорочного Зачаття ПДМ, а опісля на цвинтар у Факс Чейсі.

Горем прибиті:

ВОЛОДИМИР — син з дружиною АННОЮ і сином ПАВЛОМ
ДАРІЯ РАТИЧ — дочка з чоловіком ЯРОСЛАВОМ і дітьми ІЗИДОРОМ, МАРІЄЮ, ХРИСТИНОЮ і ЮРІЄМ з дружиною ЛЮБОЮ
ЛЮБА ІНГРАМ — дочка з чоловіком д-ром ІВАНОМ і дітьми ІВАНОМ, ПАВЛОМ, НАДІЄЮ і МАРКОМ
НАДІЯ ШУТКА — дочка з чоловіком д-ром АНТОНОМ і сином НЕСТОРОМ
ЯРОСЛАВ — син з дружиною ВАСИЛИНОЮ і сином АНТОНОМ
ЕВА ЯКИМІЦЬКА — сестра з родиною
Ближча і дальша Родина в Україні, Польщі, Америці

Замість квітів просимо складати пожертви на сироти.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА ОРГАНІЗАЦІЇ ДЕРЖАВНОГО ВІДРОДЖЕННЯ УКРАЇНИ ОДВУ

з жалем повідомляє всіх своїх Членів, що в суботу, 25 березня, на 77 році життя, відійшов у Вічність

сл. п.

Дир. МИКОЛА БІГУН

б. член Центральної Управи, відомий громадсько-політичний діяч, визначний учасник Визвольних Змагань, член УВО, ОУН, останньо член Сенату ОУН, довголітній політичний в'язень польських тюрем і Берези Картузької

ПОХОРОН в суботу, 1-го квітня о год. 9-ій рано з церкви св Тройці в Кергонксоні на український цвинтар в Бавнд Бруку.

Вічна Йому Пам'ять!

Опечаленим Дружині, Дітям і Родині Покійного висловлюємо глибоке співчуття.

ЦЕНТРАЛЬНА УПРАВА

У П'ЯТІ РОКОВИНИ СМЕРТИ

бл. п.

Д-ра ДМИТРА ДОНЦОВА

у НЕДІЛЮ, 2-го КВІТНЯ 1978 р. в українській Православній Автокефальній церкві св. Тройці при 3166 Scranton Rd. у Клівленді, Огайо безпосередньо після

СВЯТОЇ ЛІТУРГІЇ о год. 10 ранку буде відслужена

ПАНАХИДА

ЗА СПОКІЙ ДУШІ ІДЕОЛОГА УКРАЇНСЬКОГО НАЦІОНАЛІЗМУ

Все Членство, Симпатиків і все Українське Громадянство до участи запрошують ОРГАНІЗАЦІЇ УКРАЇНСЬКОГО ВИЗВОЛЬНОГО ФРОНТУ, Клівленд, Огайо.

Михайло Сорока...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

Семків і Лука Костелина — заступники голови, Степан Горалевський — секретар, інж. Володимир Бережан — скарбник, Осип Панчишин — фінансовий референт, мгр Володимир Нечай — пресовий референт, Павло Костів і Володимир Матичак — організаційні референти, Василь Семків і Едвін Блідий — культурно-освітні референти, Іван Стадник — зовнішні зв'язки, Роман Припхан, Василь Гавдьо і д-р Богдан Дзюбінський — Товариський суд. На вільних членів Управи обрано Петра Ґута, Михайла Карачевського і Івана Семчука. Контрольну Комісію очолив Микола Сенчишак як голова і члени Іван Ґавалуш і Софія Кульчицька.

Збори відкрила уступаюча голова Управи пані Гелен Олек, привітала присутніх представників Відділових Управ, почесних членів Головного Уряду інж. Степана Куропася і Івана Іванчука, головного організатора Степана Гавриша, головних радних д-р Мирона Куропася і інж. Анатолія Дорошенка та обласного організатора Богдана Дейчаківського. Президію зборів обрано в складі: Микола Семчишак — голова і Лука Костелина — секретар, а для перевірки протоколу річних зборів 1977 року обрано спеціяльну Комісію з трьох осіб, а саме Романа Припана, Михайла Карачевського і д-р Богдана Дзюбинського. Також обрано Номінаційну Комісію, до якої входили: Іван Ґавалюк, Едвін Блідий і Петро Семків.

За Управу Округи про многогранну працю у всіх ділянках склала звіт голова пані Гелен Олек. Згадала, що по довгих роках застою в організаційний праці, Округа в звітовому часі придбала 427 нових членів і тим виконала свою квоту на 79 відсотків. За її словами, таке поважне число нових членів придбано завдяки гармонійній співпраці секретарів. Висловила признання і подяку секретареві 51 Відділу, Михайлові Ольшанському, Відділ якого придбав 123 члени, а з того він сам придбав аж 119 членів. Згадала пані Олек і про гармонійну співпрацю з обласним організатором Богданом Дейчаківським, про її участь під час роздачі грошевих нагород УНСоюзу для градуантів Шкіл Українознавства, участь в нарадах поодиноких Відділів, контакт з поодинокими секретарями, співпрацю з радіопрограмами, оплачуваними Союзом, та загальну репрезентацію УНСоюзу — Округи під час громадських і церковних імпрез та свят. Звіт пані Олек доповнили заступники Михайло Сорока, Петро Семків і Лука Костелина, який згадав про свою участь під час роздачі грошевих нагород від УНСоюзу у сумі 225.00 долярів для дев'ятьох градуантів Школи Українознавства. Він висловив подяку для УНСоюзу за цей жест і закликав продовжувати цю акцію в біжучому році. Звітували ще секретар Степан Горалевський, касир інж. Володимир Бережан, фінансовий референт Осип Панчишин, пресовий референт мґр Володимир Нечай. Усі підкреслювали гармонійну співпрацю членів Управи. За Контрольну Комісію звіт склав голова Микола Сенчишак, а Роман Припхан звітував за Комісію Верифікаційну, яка мала прочитати протокол минулорічних нарад. На його пропозицію протокол прийнято одноголосно.

По звітах членів уступаючої Управи відбулася дискусія, в який забирали слово представники поодиноких Відділів. Відповідь одержали від уступаючої голови пані Ґелен Олек, а відтак, на внесок голови Контрольної Комісії Миколи Сенчишака, уділено абсолюторію уступаючій Управі з признанням. Голова Номінаційної Комісії Іван Ґавалюк зголосив листу намічених членів нової Управи на 1978 рік, а з залі подано другу листу. Голосування відбулося аж три рази і за третім разом намічені члени Номінаційною Комісією були обрані більшістю голосів.

Запрошений головний організатор УНС Степан Гавриш, у першу чергу висловив признання Управі Округи з 1977 року за організаційні успіхи, а саме придбання 427 нових членів, забезпечених на загальну суму 1,125,000 долярів. Спеціяльне признання в імені Екзекутивного Комітету висловив секретареві 51 Відділу Михайлові Ольшанському за придбання 119 нових членів, забезпечених на суму 320,000 долярів. Згадав і про успішну працю союзового піонера Михайла Семкова, довголітнього організатора Андрія Іванюка, пані Гелен Олек, Михайла Сороки і почесних членів Головного Уряду інж. Степана Куропася та Івана Іванчука. За загальні успіхи Округи С. Гавриш висловив признання обласному організаторові Б. Дейчаківському, який наладнав співпрацю з поодинокими секретарями і допоміг Окрузі зайняти друге місте щодо числа придбання нових членів між 30-ти союзовими Округами. Дальше головний організатор коротко заторкнув усі ділянки союзової праці, згадавши фінанси, організаційну ділянку, видавництво, боргові зобов'язання, Союзівку, а також практичні поради відносно 29 Конвенції. На закінчення він вручив касирові Округи інж. В. Бережанові чек на 332.00 доляри, як бонус за виконання квоти на 79 відсотків. Опісля в асисті головних радних і обласного організатора вручив золоту зірку союзовому піонерові Михайлові Семкові, який 16 раз став членом „Клюбу Заслужених Союзовців", придбавши 1977 року 31 нових членів. Він також одержав два тижні безплатних вакацій на „Союзівці" за організаційні успіхи. За відновлення членства в „Клюбі Заслужених Союзовців" — золоті зірки одержали пані Гелен Олек (13 раз), Михайло Ольшанський (8 раз), Андрій Іванюк (6 раз) і головний радний інж. Анатолій Дорошенко перший раз став членом Клюбу.

Про загальні успіхи поодиноких секретарів обширно інформував обласний організатор Богдан Дейчаківський. Він висловив признання Михайлові Ольшанському за доконане „чудо" — придбання 119 нових членів, зложив подяку пані Г. Олек за співпрацю на пості голови Округи, подав інформації про нову клясу забезпечення і запевнив усіх, а головно новообраного голову, про співпрацю, щоби в конвенційному році Округа виконала свою квоту на 100 відсотків.

По доповідях С. Гавриша і Б. Дейчаківського присутні ставили ряд питань. Слово забирали: інж. Степан Куропась, інж. Анатолій Дорошенко, інж. Володимир Бережан, Андрій Іванюк, д-р Богдан Дзюбінський, інж. Лев Боднар, М. Верещак і пані Гелен Олек. Відповідав дискутантам С. Гавриш.

Новообраний голова Округи Михайло Сорока зложив щиро подяку, в імені обраних членів Управи за довір'я, запевнив співпрацю з усіма відділовими урядовцями Округи, а головно секретарями та закликав до посиленої праці, а головно апелював до делеґатів 29 Конвенції придбати „Делеґатську Десятку" і тим допомогти Окрузі виконати квоту на 100 відсотків. Михайло Ольшанський, як другий кандидат на голову Округи, запевнив Михайла Сороку, нового голову, що буде з ним співпрацювати і дальше постарається придбати сто нових членів в конвенційному році.

Уступаюча голова Округи пані Гелен Олек передала С. Гавришеві 12 аплікацій нових членів від Відділів (22 — Г. Олек 8,399 Р. Припхан 3 і 136 М. Сорока 1). Головний організатор подякував за аплікації, побажав новообраній Управі гарних успіхів, а головно виконання організаційної квоти на 100 відсотків в біжучому році.

Голова президії Микола Семчишак подякою усім за участь, закрив наради о 11-ій годині ночі та запросив усіх на перекуску-гостину, яку приготовила Окружна Управа.

ГАВАЇ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

вона, як і належиться, так: „ні риба, ні м'ясо". Але нічого. Тільки фореля, якої я теж одкусила, краща.

Ходимо по вулицях під промінням заходячого сонця, вдихаємо останні літні хвилини перед відлетом у зиму. Заходимо в крамнички на останні закупи... Потім удома виявилось, що треба було б купити дещо більше, бо не вистачило привезеного, щоб поділитися з друзями, дати і їм частку Гавайського тепла.

Нарешті, від'їжджаємо. Вже більше спізнень нема. Літак плавно підноситься над океаном, і скоро вогні Гіло гаснуть для нас. Під нами темінь, нема на що дивитися, але, на диво, дорога назад здавалась коротшою. Не зчулися, як прилетіли до Сан-Франсіско, а тоді, якогось біса, полетіли не на Чікаго, а через Де Мойн, Айова. А це тому, що значна частина нашої тури була з Де Мойну і треба було їх зсадити.

В Де Мойні наш капітан досить гуцнув літаком об землю і можливо це, а можливо амортизація була причиною того, що в моторі виявились пошкодження. Спершу нас тримали в літаку, задобрюючи коктейлями та обіцянками, що „ось-ось" полагодять. Потім нас ізсадили, все ще обіцяючи „ось-ось", потім дали гроші на вечерю (в ресторані на аеродромі) й поінформували, що треба змінити одну частину в моторі і що ту частину замовили із Сан-Франсіско.

— Зле, але краще, ніж би це трапилось над океаном, — вирішив Степан.

— Найгірше, що мої квіти зав'януть, — зідхнула я.

Крім куплених квітів, я ще мала квітку-кущ, зірвану моїм чоловіком. Перед від'їздом із Гіло нас попередили, що через якихось мушок Сільсько-господарська Управа не дозволяє вивозити рослини чи плоди, що не були перевірені урядом. Звичайно, ті квіти, що ми купили. були як слід, але де б я лишила квітку, що мені власноручно здобув мій чоловік на урвищі? Він навіть ризикував життям за цю квітку! А також у торбинці були дві passion. Я їх загорнула в рушник і коли наші речі обшукували, квітка не виявила своєї присутности, може й тому, що, на відміну від більшості гавайських квітів, не пахла. Отож, я мала цілий квітник, тягла його з літака на літак і тривожилась, щоб не пошкодити ніжної краси.

Прилетів літак із Сан-Франсіско і, звичайно, — а як же ж могло бути інакше! — привезли не ту деталю, що треба. Тоді заордерували потрібну частину, а також і двох механіків із Чікаго, і по восьмій годині вони прибули. Якось полагодили, і ми відлетіли. Знов нас задобрювали даровими випивонами та запевненнями, що літак безпечний, бож на нім, крім нас, летять не тільки пілоти й стюадреси, а й ті два механіки, що полагодили мотор.

Як це не дивно, на О-Гері нам дали місце сісти (можливо тому, що на схід мало які літаки відлітали). Через те, що ми прилетіли з вирію, в тілі зберігалось гавайське сонце, і сильний чікаґський мороз нам зразу не допікав. Ми мали прибути об 11 годині ранку, а прибули по дев'ятій увечорі. Волочучи свої валізки, мішки та пакунки (квіти ж!), ми пішли по етапах: автобус-поїзд-таксі і по півночі дістались до своєї хати, раді, що вдома.

Пройшло три тижні й не віриться, що ми були на Гаваях, що давні, ще дитячі мрії справдились. Для нас це не була звичайна тура — ні, ми віддалися новим враженням цілим серцем, закохано, з насолодою, не помічаючи часу, ні втоми. Цікаво побувати в іншім світі, знаючи, що він справді не для нас, бо в нім добре побути коротко — і повернутись у своє підсоння, в котрім уже вжився, де праця, рідні, знайомі, де замість вибуху вулкану нависає над нами сніжна заметіль.

Правда, вісім днів — замало. Багато запитань про Гаваї лишились у мене без відповіді і багато таємниць кличуть нас повернутися — колись, але ще не тепер...

ПРО НОВІ ВИДАННЯ

(Закінчення зі ст. 2-ої)

тика та посла до празького парляменту.

В жовтні 1938 року Августин Волошин став прем'єром Закарпатської України, а в березні 1939 р. її Президентом. Не можемо подавати змісту цієї цікавої книжки, з якої читач довідується про ці сенсаційні події, які зворушували українців в Західній Україні. Люди щодня йшли по часописи 20-30 кілометрів, а молодь перекрадалася через Карпати, щоб в рядах Карпатської Січі боронити цю маленьку свою державу, якій загрожувала Мадярщина. Хто мав радіоапарат, той ловив вісті із Закарпаття про діяльність українського уряду й сойму.

Президент Волошин залишився в Празі, не хотів еміґрувати. Його заарештували московські комуністи в 1945 роші і замучили в Москві в липні 1945 р.

В другій частині цієї книжки вміщені документи (ст. 149-206), які мають історичну вартість, бо свідчать про працю українського уряду і сойму, про організацію збройної сили Карпатської України, про оборону рідної землі та про те, як у вільному світі вшанували Президента Августина Волошина.

Велике число світлин збільшує вартість цієї праці, що люксусово видана. Жаль тільки, що деякі світлини не виразні.

Читайте цю книжку і переживайте ще раз те, що діялося в Карпатській Україні, як її нарід радісно вітав волю, і як його вороги його знову поневолили.

ДО ПІДСТАВОВИХ ЗАВДАНЬ...

(Закінчення зі ст. 2-ої)

вово „обмінюються думками" й плодять „резолюції", звичайно дуже довгі й велемовні, яких опісля ніяка газета навіть видрукувати не хоче. А щоб хтось збирався переводити їх у життя, то шкода говорити. Такі пляни і такі резолюції є звичайним самообманом і краще, щоб їх не було!

Хто це все має зробити? А може це вже зроблено, або від довшого часу робиться, то прошу вибачення, але нічогісінько про таке не чув! Очевидно, що за тих декілька місяців немає часу так основно опрацювати ці питання, як це треба було б зробити. Бо заки зформулювати проблеми і питання, обговорити й устійнити їх у якомусь збірному тілі, розписати опісля по різних країнах і континентах, а тоді дати їм змогу розважити їх, а ще важливіше додати до них свої пропозиції і суґестії, мине значно довший час, як ті місяці, що нам залишилися.

Якщо така самозрозуміла дорога відпадає, то що тоді зробити? Ясне, що завжди можна заімпровізувати, та це не буде те, що на потребу. Тоді мабуть залишається інша дорога: приспішено звернутися до поодиноких теренів і їхніх громадських установ і централь, щоб вони подали в загальному свої концепції, а на самому Конґресі сконфронтувати і узгіднити їх з потребами цілости та на тій підставі ухвалити загальні напрямні, а новообраним органам доручити, щоб вони на базі тих напрямних до означеного реченця опрацювали точний плян завдань і операцій, а найважливіше, хто, що і коли має виконати.

Інж. Іван Фур переобраний...

(Закінчення зі ст. 1-ої)

жання зібраних ними провадив голова Округи інж. Іван Фур, а обов'язки протоколянта виконував також на бажання зібраних секретар Округи інж. Роман Возняк.

Відкриваючи наради, інж. Іван Фур в першу чергу зарядив вшановання однохвилинною мовчанкою померлих членів Союзу, а головно, заслуженого секретаря 346 Відділу Стефана Глоговського. Відтак привітав присутніх 32 представників місцевих і позамісцевих Відділів, головних радних проф. Тараса Шмагалу, д-ра Богдана Футея, головного організатора Степана Гавриша і обласного організатора Богдана Дейчаківського. Протокол з минулорічних нарад прочитав інж. Роман Возняк. Протокол прийнято без поправок.

Про цілість праці Округи звітував голова інж. Іван Фур. Він накреслив многогранну працю Округи в усіх її ділянках. Згадав, що Округа по довгих роках, завдяки гармонійній праці відділових секретарів і обласного організатора Богдана Дейчаківського, придбала 350 членів і тим самим виконала свою квоту на 107 відсотків. До позитивів праці звітодавець зарахував і це, що у звітовому році при допомозі обласного організатора Богдана Дейчаківського заложено новий Відділ в Синсинаті, Огайо, отже Округа збагатилася ще одним Відділом. Згадав і про те, що усі 21 Відділів, приналежних до Округи, в передконвенційному році придбали членів. Інж. І. Фур склав обширний звіт з 75-річного бенкету 102-го Відділу, патроном якого була Округа. За його словами, бенкет був добре приготований, але через інші імпрези, які відбувалися того самого дня, Бенкетовий Комітет мав недобір у сумі 345.25 дол. Також згадав 3-тю Конференцію голів Окружних Комітетів, яка відбулася у травні 1977-го року на Союзівці. Дальше інформував про репрезентацію Округи на різних суспільно-громадських і церковних імпрезах. Тому, що касир Округи пані Марія Федак була хвора, то голова Округи відчитав її короткий звіт, в якому заподано приходи і розходи у зв'язку із згаданим бенкетом 102-го Відділу. За словами секретаря Відділу, інж. Романа Возняка, в звітовому році відбуто три засідання Управи Округи і дві Конференції усіх Відділів, а також вислано з Канцелярії Округи 155 листів.

За Контрольну Комісію звітував її голова Іван Попович, який і поставив внесок на уділення вотум довір'я уступаючій Управі з признанням за зразкову працю. Запрошений до слова обласний організатор Богдан Дейчаківський в першу чергу заявив, що Округа тому виконала свою квоту на 107 відсотків, що була гармонійна співпраця з головою Округи інж. Іваном Фуром і секретарями поодиноких Відділів. Він дальше обширно провів аналізу праці кожного Відділу, згадавши і про це, що були деякі секретарі, які легковажать свої обов'язки. На закінчення він подав ряд практичних порад для приєднування нових членів.

Головний організатор Степан Гавриш у імені Екзекутивного Комітету зложив ґратуляції голові Округи інж. І. Фурові і всім відділовим урядовцям за „чудо", а саме, придбання 350 нових членів, забезпечених на суму 1.216.000 долярів. Округа зайняла перше місце в сумі забезпечення між усіма 30-ма Союзовими Округами. Гол. організатор згадав, що чотири секретарі, придбавши 25 і більше нових членів, стали перший раз членами „Клюбу Заслужених Союзовців", а саме: пані Марія Дейчаківська, Віра Напора і Ярослав Фішер та Василь Шмагло. Згадав і головного радного д-ра Богдана Футея, який також придбав 10 нових членів. Відтак гол. організатор вручив голові Округи інж. І. Фурові чек на суму 456.00 долярів за виконання квоти на 107 відсотків, секретареві 240-го Відділу Михайлові Кігічакові — золоту зірку за відновлення 8-ий раз членства в „Клюбі Заслужених Союзовців", а обласному організаторові Богданові Дейчаківському золоту зірку за відновлення членства в згаданому Клюбі шостий раз. Дальше він інформував про загальні союзові справи, заторкуючи працю усіх ділянок, а згадавши про 29 Конвенцію, подав деякі інформації про заплановану імпрезу-концерт на неділю, 21-го травня, в Піттсбургу. Після доповіді Степана Гавриша присутні ставили ряд питань, а також у дискусії заторкнули важливі союзові справи. Слово в дискусіях і запитах забирали: Михайло Кігічак, д-р Богдан Футей, мгр Ярослав Кришталович, Петро Бабич, д-р Юрій Оришкевич. Богдан Ковч, пані Марія Дейчаківська, інж. Роман Возняк, Богдан Дейчаківський, інж. Іван Фур і проф. Тарас Шмагала. Багато уваги дискутанти присвятили справі вибору делегатом на 29 Конвенцію інж. Івана Фура від 251-го Відділу, в якому він виплатив грамоту в листопаді 1977-го року і не відновив свого членства, себто не платив фондів. Секретар 251-го Відділу д-р Юрій Оришкевич вияснив, що він не був поінформований про те, що член, виплативши грамоту в клясі П-20 або П-65 і мавши скінчених 65 років, може за 1.80 дол. річної вкладки набути статутові права активного члена УНСоюзу. У зв'язку з цим вияснѐнням, усі зібрані, у числі 32 особи, одноголосно винесли резолюцію, щоби звернутися до Екзекутивного Комітету і Верифікаційної Комісії для розглянення цієї справи і полагодження її позитивно в користь інж. Івана Фура.

Відповіді про загальні справи УНСоюзу дискутанти одержали від Степана Гавриша. а в справі деяких суперечностей між головним предсідником УНСоюзу Йосипом Лисогором і головним редактором „Свободи" Антоном Драганом вияснення дав член Спеціяльної Комісії Головного Уряду в тій справі, проф. Тарас Шмагала.

Закінчуючи Річні наради, переобраний голова Округи інж. Іван Фур в імені новообраної Управи висловив усім подяку за довір'я, запевнив, що доложить усіх зусиль, щоби Округа в конвенційному році знову виконала квоту на 100 відсотків і при цьому передав С. Гавришеві 9 аплікацій нових членів, які зложили секретарі: по дві аплікації — пані Марія Дейчаківська, секретарка 233-го Відділу, пані Віра Напора, секретарка 291-го Відділу, Михайло Кігичак, секретар 240-го Відділу, і Евстахій Мотрович, секретар 295-го Відділу. Одну аплікацію передав секретар 115-го Відділу Петро Бабич. Подякою присутнім за участь інж. Іван Фур закрив наради, а відтак, запросив усіх на перекуску-гостину, яку приготовили пані з Окружного Комітету під керівництвом пані Віри Напори.

ТАРЗАН, Ч. 7922. Джетовий літак

Піратський корабель літає понад джунглями, шукаючи за наступною жертвою...

У той же час колишній пілот раптом знерухомів...

Навіть понад галас джунґлів не можна не розпізнати звуку джетового літака...